

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 21CoCsp/6/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120382080
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 07. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:6120382080.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatice Javorovej a členiek senátu JUDr. Bibiány Ťažiarovej a JUDr. Moniky Vozárovej v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: A. B., nar. XX. XXXXXX XXXX, trvale bytom C. A. XXXX/XX, D., zastúpenému splnomocnenkyňou: MICHALIČKA advokáti s.r.o., Halenárska 18, 917 01 Trnava, IČO: 53 309 936, o zaplatenie sumy 2.855,55 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 12. júna 2023 č. k. 13Csp/83/2020–109, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalobu zamietol; II. žalovanému priznal nárok voči žalobcovi na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 1 ods. 1 a 2, § 7 ods. 1, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 písm. b/ a ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“). Vecne dôvodil, že žalobca sa svojou žalobou doručenou Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 17.9.2020, postúpenou súdu prvej inštancie (Okresnému súdu Trnava) dňa 16.11.2020 domáhal zaplatenia istiny vo výške 2.855,55 eur, úroku z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2.739,51 eur od 19.8.2020 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 10.2.2015 uzatvoril so žalovaným Úverovú zmluvu č. 0000000000187652 (ďalej len „zmluva“), na základe ktorej poskytol žalovanému úver vo výške 4.400 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať mesačnými splátkami do 15.1.2025. Žalobca si povinnosť podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ splnil údajmi zo Spoločného registra bankových informácií a Nebankového registra klientskych informácií - preverení záväzkov žalovaného a ich splácania a následne reportom zo Sociálnej poisťovne, údajmi poskytnutými žalovaným v Žiadosti o poskytnutie úveru ako aj kreditnými a debetnými obratmi na bežnom účte žalovaného. Žalovaný porušil svoju povinnosť uhrádzať riadne a včas jednotlivé splátky, preto ho žalobca vyzval na úhradu splátok a upozornil na možnosť okamžitého zosplatnenia. Dňa 17.8.2020 žalobca rozhodol o predčasnej splatnosti úveru. Pohľadávka žalobcu voči žalovanému dňa 17.8.2020 predstavovala 3.007,55 eur a pozostávala z istiny vo výške 2.816,51 eur, úrokov vo výške 111,35 eur, úrokov z omeškania vo výške 4,69 eur, poplatkov za upomienky vo výške 75 eur. Pred zosplatnením úveru žalovaný na úver zaplatil 1.583,49 eur a po zosplatnení sumu 77 eur. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť, nesúhlasil s výškou sumy, ktorú žalobca uviedol ako plnenie zo strany žalovaného. Dňa 15.11.2019 vložil na úverový účet v hotovosti sumu 300 eur, žalobca si však započítal len sumu 171,83 eur. Namietal, že žalobca nebol oprávnený pristúpiť k predčasnému zosplatneniu úveru, pretože žalovaný nebol v omeškaní so splácaním úveru. V zmluve je nesprávne uvedená výška úrokovej sadzby 13,9% ročne, keď po prepočítaní parametrov úveru (výška splátky - 68,05 eur, počet splátok -

120, výška úveru - 4.400 eur) úroková sadzba úveru predstavuje 13,845% ročne. Zmluva teda obsahuje vyšší údaj o úrokovej sadzbe, preto je potrebné tento údaj považovať za v zmluve neuvedený. Namietal tiež výšku v Zmluve uvedenej RPMN 16,75%, keď použitím správnej výšky splátky 68,05 eur RPMN bude predstavovať 16,09%. V dôsledku nesprávne uvedenej RPMN považuje úver za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný celkovo zaplatil žalobcovi 4.454,02 eur.

Žalobca v replike vyjadril názor o správnosti výšky RPMN. Uviedol, že pri výpočte RPMN zohľadnil: dátum čerpania prostriedkov z úveru, prípady, kedy dátum splátky pripadne na nebankový deň, preto sa dátum reálnej splátky časovo posúva na neskorší pracovný deň. Nezohľadnenie týchto aspektov môže spôsobiť nesúlad vo výpočte RPMN bankou a online kalkulačkou. Z uvedených dôvodov nie je možné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov. Poplatok za upomienku považuje v bankovej praxi za bežne účtovaný poplatok, ktorého úlohou je zabezpečiť platobnú disciplínu dlžníka. K hotovostnému vkladu vo výške 300 eur dňa 15.11.2019 uviedol, že suma 171,83 eur bola započítaná na istinu a úrok, zvyšná časť bola započítaná na poplatky za upomienky. K predčasnému zosplatneniu úveru uviedol, že žalovaný bol v omeškaní s úhradou splátok. K 17.8.2020 mal žalovaný v zmysle zmluvy uhradiť 4.549,97 eur ($67 \times 67,91 = 4.549,97$), uhradil však sumu 4.303,98 eur, rozdiel predstavuje sumu 245,99 eur, teda omeškanie s 3,6 splátkami.

Žalovaný v duplike zotrval na svojom názore o nesprávnosti výšky úrokovej sadzby a RPMN v zmluve. Predčasné zosplatnenie úveru považoval za rozporné so zmluvou, a to s poukazom na bod 2.5.5 Všeobecných obchodných podmienok.

Súd prvej inštancie ustálil skutkový stav nasledovne:

Z nesporných skutkových tvrdení ako aj zo zmluvy zistil, že sporové strany dňa 10.2.2015 uzavreli Zmluvu o úvere č. 000000000187652, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 4.400 eur. Za poskytnutý úver sa žalovaný zaviazal zaplatiť poplatok vo výške 220 eur. Úver sa žalovaný zaviazal splácať splátkami v počte 120 a vo výške 67,91 eur, pričom sa zaviazal uhrádzať mesačne poplatok 1,66 eur za poistenie schopnosti splácať úver. Dátum prvej splátky bol dohodnutý na 16.2.2015, v zmluve uvedená RPMN bola vo výške 16,62%, celková čiastka, ktorú musí klient zaplatiť bola uvedená vo výške 8.369,20 eur. Z nesporných skutkových tvrdení ďalej zistil, že schopnosť žalovaného splácať úver žalobca zisťoval údajmi zo Spoločného registra bankových informácií a Nebankového registra klientskych informácií - preverení záväzkov žalovaného a ich splácania a následne reportom zo Sociálnej poisťovne, údajmi poskytnutými žalovaným v Žiadosti o poskytnutie úveru ako aj kreditnými a debetnými obrátmi na bežnom účte žalovaného. Zo Žiadosti o poskytnutie spotrebiteľského úveru súd zistil, že žalovaný uviedol svoj príjem zo zamestnania vo výške 850 eur, výdavky neboli uvedené žiadne. Z nesporných skutkových tvrdení ako aj z Prehľadov splácania súd zistil, že žalovaný na úver celkovo žalobcovi zaplatil 4.454,02 eur. Zistený skutkový stav súd prvej inštancie právne posúdil podľa vyššie označených ustanovení.

Predmetom konania je nárok žalobcu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, obrana žalovaného bola postavená na posúdení úveru za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný má za to, že žalobcovi zaplatil viac ako bola suma poskytnutého úveru, v dôsledku čoho žiadal žalobu zamietnuť. Vzhľadom na obranu žalovaného sa súd zameral na zisťovanie existencie dôvodov majúcich za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru podľa § 11 ZoSÚ. Preskúmaním zmluvy súd zistil, že táto neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ. Konkrétne v zmluve absentuje správny údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Tento údaj je v zmluve uvedený vo výške 8.369,20 eur. Prepočtom ($120 - \text{počet splátok} \times 69,57 - \text{výška splátky spolu s poistným} = 8.348,40 \text{ eur} + 220 \text{ poplatok za poskytnutie úveru} = 8.568,40 \text{ eur}$) súd zistil, že správna výška celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť je 8.568,40 eur, teda o 199,20 eur vyššia ako suma uvedená v zmluve. Zistený rozdiel vo výške 199,20 eur predstavuje súčet poplatkov za poistenie úveru ($120 \times 1,66 = 199,20$), ktoré žalobca nezahrnul do celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Súd tiež preveril správnosť v zmluve uvádzanej RPMN, keď prostredníctvom kalkulačky RPMN, ktorá je súčasťou súdneho managementu zistil, že správny údaj o RPMN je 17,38%, z čoho vyplýva, že v zmluve uvedená RPMN (16,62%) je nižšia ako reálna RPMN, čo je v neprospech spotrebiteľa. Takéto rozpory môžu objektívne spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah jeho záväzku a preto možno dôvodne poskytnutý spotrebiteľský úver považovať za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ. Súd sa tiež zameral na skúmanie splnenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ. Uvedené ustanovenie § 7 ods. 1 ZoSÚ ukladá veriteľovi povinnosť pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom je potrebné brať do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. Zákonnú podmienku uvedenú v § 7 ods. 1 ZoSÚ „s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver“ je potrebné vykladať tak, že okrem zistenia

informácii o príjmoch a výdavkoch spotrebiteľa sa vyžaduje, aby veriteľ poskytnuté informácie analyzoval a vyhodnocoval. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom a domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Žalobca k splneniu povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ uviedol, že predmetnú povinnosť si plnil zisťovaním údajov zo Spoločného registra bankových informácií a Nebankového registra klientskych informácií - preverením záväzkov žalovaného a ich splácania a následne reportom zo Sociálnej poisťovne, údajmi poskytnutými žalovaným v Žiadosti o poskytnutie úveru ako aj kreditnými a debetnými obratmi na bežnom účte žalovaného. V žiadosti o poskytnutie spotrebiteľského úveru žalovaný uviedol svoj príjem zo zamestnania vo výške 850 eur, výdavky neboli uvedené žiadne. Žalobca v rámci svojich skutkových tvrdení neuviedol aký príjem a výdavky žalovaného vzal do úvahy, ako tieto údaje vyhodnocoval, preto jeho postup nebolo možné zo strany súdu preskúmať. Keď žalobca, ako sám uviedol, bral do úvahy údaje žalovaného poskytnuté v Žiadosti o poskytnutie úveru neobsahujúcej žiadne výdavky, dospel súd k právnomu záveru, že povinnosť podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ bola zo strany poskytovateľa spotrebiteľského úveru hrubo porušená, čím je podľa § 11 ods. 2 ZoSÚ daný ďalší dôvod na posúdenie úveru za bezúročný a bez poplatkov.

Ak teda žalovanému bol poskytnutý úver vo výške 4.400 eur, na ktorý tento zaplatil 4.454,02 eur, teda sumu vyššiu o 54,02 eur, nemá žalobca z titulu uzatvorenej zmluvy nárok na ďalšie plnenie zo strany žalovaného. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie žalobu zamietol.

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), vecne úspechom žalovaného v konaní v rozsahu 100%.

2. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podal včas odvolanie žalobca, s návrhom na jeho zmenu vyhovením žalobe v plnom rozsahu a priznaním žalobcovi náhrady trov konania v rozsahu 100%. Uviedol, že sa s argumentáciou súdu nestotožňuje, považuje rozsudok za nesprávny a odôvodňuje odvolanie tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP), rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP) a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP).

Podľa názoru súdu úverová zmluva, ktorá je predmetom tohto konania neobsahuje správny údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, nakoľko žalobca do celkovej čiastky nezahrnul poplatky za poistenie úveru. Žalobca má za to, že ide o nesprávne právne posúdenie veci, v súvislosti s § 2 písm. g/ ZoSÚ poukázal na skutočnosť, že poistné nebolo uvedené v celkových nákladoch spotrebiteľa v úverovej zmluve, pretože uzatvorenie poistenia nebolo podmienkou uzatvorenia úverovej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným a ani nemalo vplyv na žiadnu podmienku úverovej zmluvy. Žalobca ako banka uzatvoril aj v čase uzatvorenia úverovej zmluvy medzi sporovými stranami množstvo úverových zmlúv s inými dlžníkmi a s totožnými podmienkami, pri ktorých si dlžníci ako spotrebiteľia nezvolili poistenie úveru. Z tohto dôvodu nie je správne ani tvrdenie súdu, že RPMN uvedená v zmluve nie je správna. V konaní nevyvstali žiadne skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné zakladať domnienku, že poistenie bolo podmienkou uzatvorenia úverovej zmluvy, či zvýhodnenia jej podmienok. Tvrdenie žalovaného bez akýchkoľvek dôkazov akiste neobstoí, keďže ani z predloženej zmluvnej dokumentácie o ktorú žalobca opiera svoj nárok, nie je možné vyvodit' čo i len nepriamo takýto záver - naopak z viacerých ustanovení zmluvnej dokumentácie vyplýva opačný záver a síce, že úverovú zmluvu bolo možné bez akýchkoľvek dôsledkov na jej podmienky (najmä bez negatívnych dôsledkov pre spotrebiteľa) uzatvoriť aj bez uzatvorenia poistenia a uzatvorené poistenie bolo možné tiež kedykoľvek zo strany žalovaného zrušiť. Napr.: v zmysle Všeobecných obchodných podmienok banky ods. 10.1: „(...) Na poskytnutie služby finančného sprostredkovania ani dojednanie poistenia nemá klient právny nárok“; v zmysle Obchodných podmienok pre úvery ods. 8: „Poistenie možno dojednať len spolu s poskytnutím úveru“ (t. z. že splácanie úveru nemožno „dopoistiť“ neskôr); ak sú zo zmluvy o úvere zaviazaní viacerí dlžníci spoločne a nerozdielne, poisteným je vždy iba jeden dlžník a to ten, ktorý je označený ako prvý v poradí v záhlaví zmluvy o úvere vymedzujúcom zmluvné strany; „Poistenie zaniká (...) (c) pre nezaplatenie poistného v lehotách podľa § 801 Občianskeho zákonníka“ (...), (g)

omeškaním klienta so zaplatením dvoch alebo viacerých po sebe idúcich anuitných splátok alebo ich častí vrátane pravidelných poplatkov spojených s úverom, (h) odstúpením klienta od poistenia v súlade s § 802a Občianskeho zákonníka, (i) odstúpením klienta v súlade s § 5 zákona o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku, (j) na základe písomnej žiadosti klienta o ukončenie poistenia; (...)

Žalobca má za to, že celkové náklady spotrebiteľa zodpovedajú násobku počtu splátok (120) a výšky splátok (67,91 eur) a súčtu s poplatkom za poskytnutie úveru (220 eur), t. j. 8 369,20 eur. Žalobca doručil ako dôkaz úverovú zmluvu, ktorá bola uzatvorená v rovnakom období ako dotknutá zmluva a v ktorej poistenie nebolo dojednané. Z uvedeného vyplýva, že práve započítanie poistného do celkových nákladov by bolo v rozpore so zákonom, konkrétne s § 2 písm. g/ ZoSÚ. V tejto súvislosti žalobca poukázal aj na Vyjadrenie Odboru ochrany finančných spotrebiteľov NBS (OFS) z 2.9.2019, v rámci poskytnutia súčinnosti Okresnému súdu Revúca; NBS pri preverovaní súladu výšky RPMN uvedenej v Úverovej zmluve žalobcu Prima banka Slovensko, a.s. so zákonom, konštatovala aj nasledovné: Konštatujeme, že v obdržanej dokumentácii nie sú podklady, ktoré by nasvedčovali tomu, že uzavretie Zmluvy resp. uzavretie Zmluvy za ponúkaných podmienok bolo podmienené pristúpením spotrebiteľa k poistnej zmluve. Pre úplnosť dodal, že v danom prípade NBS skonštatovala aj súlad hodnoty RPMN uvedenej v Úverovej zmluve žalobcu so zákonom.

Podľa názoru súdu došlo pri preverení schopnosti žalovaného splácať spotrebiteľský úver k hrubému porušeniu povinnosti v zmysle § 7 ods. 1 ZoSÚ, nakoľko žalobca bral do úvahy údaje uvedené v žiadosti o poskytnutie úveru, v ktorej podľa názoru súdu neboli uvedené dostatočné informácie o príjmoch a výdavkoch žalovaného. Žalobca k tomu uviedol, že zákonodarca jednoznačne alternatívnym spôsobom v ZoSÚ vymedzil, že za hrubé porušenie povinností podľa ust. § 7 ods. 1 sa považuje: 1. posudzovanie schopnosti splácať úver bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa, alebo 2. bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Žalobca však riadne vykonal dopyt do úverového registra (SRBI/NRKI). Výsledkom tohto dopytu je výstup z úverového registra vo forme listiny označenej ako CREDIT REPORT – ANALYTIC (bol prílohou žaloby zo dňa 17.9.2020). Spoločný register bankových informácií (SRBI) predstavuje databázu údajov, resp. informačný systém vytvorený na základe informácií, ktoré poskytujú banky spoločnosti Slovak Banking Credit Bureau, s.r.o, ako prevádzkovateľovi SRBI v súlade s § 92a zák. č. 483/2001 Z.z. za účelom uzatvárania a vykonávania obchodov s klientmi a za účelom preverovania bonity, dôveryhodnosti a platobnej disciplíny ich klientov. Databáza registra obsahuje pozitívne aj negatívne údaje o všetkých úverových produktoch poskytnutých klientom účastníckych bánk vrátane ich histórie. Od roku 2015 je plne platná výmena informácií medzi Spoločným registrom bankových informácií (SRBI) a Nebankovým registrom klientskych informácií (NRKI). Žalobca citoval § 7 ods. 3, 6 a 16 písm. b/ ZoSÚ a poukázal na skutočnosť, že v čase podpisu úverovej zmluvy neboli zákonom stanovené podmienky pre overovanie schopnosti žalovaného splácať spotrebiteľský úver. Až Národná banka Slovenska Opatrením č. 10/2017 zo dňa 14.11.2017, ktoré bolo doplnené Opatrením č. 6 zo dňa 29.05.2018, stanovila metodiku pre výpočet ukazovateľa schopnosti splácať úver. Dovtedy si každá finančná inštitúcia, či už banková alebo nebanková mohla nastaviť podmienky splnenia tohto ukazovateľa podľa svojej internej politiky a pravidiel (viď Rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15CoCsp/14/2022 z 25.5.2022; Odvolací súd konštatoval, že v konaní nebolo sporné, že žiadateľom o úver bol samotný žalovaný, ktorý požiadal cez internetbanking o poskytnutie predschváleného úveru. Národná banka Slovenska Opatrením č. 10/2017 zo dňa 14.11.2017, ktoré bolo doplnené Opatrením č. 6 z 29.5.2018, stanovila metodiku pre výpočet ukazovateľa schopnosti splácať úver. Dovtedy si každá finančná inštitúcia, či už banková alebo nebanková mohla nastaviť podmienky splnenia tohto ukazovateľa podľa svojej internej politiky a pravidiel. Podľa názoru odvolacieho súdu posudzovanie žalobcu ako veriteľa pri poskytnutí úveru zodpovedalo realite a údajom, ktoré mal veriteľ k dispozícii nielen z databázy SRBI a NRKI, ale taktiež aj z príjmu žalovaného a vypočítaných nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa). Žalobca poukázal aj na rozhodnutie Okresného súdu Revúca sp. zn. 7Csp/46/2020 z 20.8.2021, z ktorého citoval. Pri posudzovaní schopnosti žalovaného splácať úver teda banka posúdila jeho príjmy a výdavky na základe údajov uvedených v žiadosti o spotrebný úver a taktiež na základe údajov o výške príjmu žalovaného z reportu zo Sociálnej poisťovne a na základe údajov z reportu zo Spoločného registra bankových informácií (SRBI). V zmysle citovaného § 7 ods. 1 bol pri posudzovaní schopnosti žalovaného splácať úver žalobca povinný zohľadniť najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru, čo dodržal. Súd sa v odôvodnení rozsudku však obmedzil na konštatovanie, že žalobca nedostatočne zohľadnil príjmy a výdavky žalovaného, resp. pomer medzi jeho príjmami a výdavkami. Pritom však v zmysle citovaného ustanovenia sa mal súd zaoberať otázkou,

či žalobca zohľadnil aj ostatné vymenované kritériá. Zároveň, na to, aby bolo možné úver vyhlásiť za bezúročný a bezpoplatkový, je potrebné skúmať, či veriteľ hrubo porušil svoje povinnosti vyplývajúce z § 7 ods. 1 zákona. V zmysle § 11 ods. 2 sa hrubé porušenie uvedených povinností považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov. Z dôkazov predložených súdu je však zrejmé, že podmienka hrubého porušenia povinností nebola naplnená, nakoľko žalobca v žiadnom prípade neposudzoval schopnosť žalovaného splácať úver ani bez akýchkoľvek údajov o jeho príjmoch, výdavkoch či rodinnom stave (ako dôkaz bol súdu predložený report zo Sociálnej poisťovne) a ani bez nahliadnutia do príslušnej databázy (ako dôkaz bol predložený report zo SRBI). Report zo Sociálnej poisťovne bol vytvorený v súlade s ust. § 170 ods. 19 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, podľa ktorého Sociálna poisťovňa overuje (na žiadosť banky a za úhradu) informácie súvisiace s príjmom spotrebiteľa prostredníctvom súboru otázok. Súbor otázok stanovuje vyhláška Ministerstva financií (aktuálne č. 11/2018 Z.z.), ktorou sa stanovuje súbor otázok súvisiacich s príjmom spotrebiteľa. Žalobca report zo Sociálnej poisťovne predložil spolu so žalobou zo dňa 17.9.2020. Má teda za to, že žalobca dostatočne a v súlade s právnou úpravou preveril schopnosť žalovaného splácať spotrebiteľský úver. Žalobca zároveň poukázal na skutočnosť, že pokiaľ súd považoval návrh za neúplný, tak ako to vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, mal žalobcu vyzvať na jeho doplnenie v zmysle § 129 ods. 1 CSP, z gramatického výkladu ktorého vyplýva, že v prípadoch neúplných podaní súd obligatórne vyzve na doplnenie/opravu takéhoto podania. Súd nemá fakultatívnu možnosť uvedené vykonať podľa vlastného uváženia, ale zákon mu výslovne prikazuje pokúsiť sa odstrániť uvedené vady konania v § 129 CSP tam uvedeným postupom. Súd žalobcu na doplnenie žaloby nevyzval, avšak napriek tomu vo veci meritórne rozhodol, pričom uvedený postup je procesne vadný a žalobcovi ním bola odňatá možnosť uplatňovať si procesné práva za účelom účinnej ochrany jeho práv. Keďže súd prvého stupňa rozhodol o nezrozumiteľnom návrhu na začatie konania, pričom jeho rozhodnutiu nepredchádzala faktická činnosť smerujúca k odstráneniu neúplnosti návrhu na začatie konania žalobcom uplatňovaných nárokov, hoci bol k takejto činnosti povinný, súd takýmto postupom, ktorý predchádzal vydaniu rozsudku, odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom. Ide o vady konania, vymedzené v § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, ktoré sú porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky zaručuje okrem zákonov aj článok 46 a nasledujúcich Ústavy Slovenskej republiky a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Právo na súdnu ochranu ako súčasť práva na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na rozhodnutie, ktorému predchádza faktická činnosť súdu v súlade so zákonom, a to konkrétne procesným predpisom, upravujúcim postup súdu, ktorým je CSP. Za porušenie tohto práva treba považovať aj rozhodnutie súdu vo veci samej bez úplného a určitého návrhu na začatie konania, ak pre takéto rozhodnutie neboli splnené zákonom stanovené podmienky, pretože takýmto rozhodnutím bolo žalobcovi v konaní odopreté právo na ochranu jeho oprávneného nároku, uplatneného návrhom na začatie konania. V uvedenom smere žalobca poukázal na uznesenia Krajského súdu v Žiline č.k. 11Co/33/2017-53 zo dňa 27.6.2017 a č. k. 11Co/157/2018 zo dňa 28.8.2018, Krajského súdu v Prešove č. k. 11Co/7/2018-99 z 22.3.2018, Krajského súdu Trenčín sp. zn. 5Co/3/2019 zo dňa 26.06.2019, rozhodnutie Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 9CoCsp/49/2021 zo dňa 28.10.2021, z ktorých citoval.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril, odvolací návrh nepodal.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie treba navzdory námietkam odvolateľa považovať za vo výroku vecne správny.

5. Predmetom konania je nárok žalobcu vyplývajúci zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorý úver bol žalobcom predčasne zosplatnený pre porušenie žalovaným povinnosti uhrádzať riadne a včas jednotlivé splátky, žalovaný sa bráni tvrdeniami o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a tým, že na úver (vo výške 4.400 eur) už zaplatil sumu 4.454,02 eur, teda zaplatil viac ako bola suma poskytnutého úveru, preto žiadal žalobu zamietnuť.

Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku vyhodnotil úver ako bezúročný a bez poplatkov pre viacero chýbajúcich obligatórnych náležitostí (absentujúce správne údaje o ročnej percentuálnej miere nákladov, a o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť) Zmluvy o úvere č. 187652 z 10.2.2015, uzavretej medzi stranami, tiež dospel k záveru o hrubom porušení žalobcom povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ, a keďže žalovanému bol poskytnutý úver vo výške 4.400 eur, na ktorý tento zaplatil 4.454,02 eur, teda sumu vyššiu o 54,02 eur, prišiel súd prvej inštancie k záveru, že žalobca z titulu uzatvorenej zmluvy nemá nárok na ďalšie plnenia zo strany žalovaného, z ktorého dôvodu žalobu zamietol.

Predmetom odvolacieho konania je posúdenie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba zamietnutá a žalovanému bol priznaný nárok voči žalobcovi na náhradu trov konania v rozsahu 100%, a to v kontexte konkrétnej odvolacej argumentácie žalobcu. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu bolo najmä posúdiť, či prvoinštančný súd dospel k správne záveru, že zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ.

6. Podľa § 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka (podľa poznámky 18 - § 52 až 60 O.z.) musí obsahovať tieto náležitosti: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

Podľa § 2 písm. g/, h/ a l/ ZoSÚ na účely tohto zákona sa rozumie g) celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok, h) celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, l) celkovou výškou spotrebiteľského úveru maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

Podľa § 11 ods. 1 písm. b/ a d/ a 2 ZoSÚ: (1) Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y), d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa, (2) Ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov.

Súd prvej inštancie predovšetkým správne kvalifikoval právny vzťah založený zmluvou medzi žalobcom a žalovaným ako založený spotrebiteľskou zmluvou, keďže táto spĺňala definičné znaky takejto zmluvy, ako aj definičné znaky subjektov spotrebiteľskej zmluvy. V preskúmvanej veci založil svoje rozhodnutie na právnom názore, podľa ktorého je potrebné považovať spotrebiteľský úver, poskytnutý žalobcom žalovanému na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, za bezúročný a bez poplatkov, pre absenciu obligatórnych zákonom stanovených náležitostí takejto zmluvy, konkrétne pre absentujúce správne údaje o ročnej percentuálnej miere nákladov, a o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (§ 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ). Úprava spotrebiteľskej zmluvy tvorí právny základ ochrany spotrebiteľa v súkromnoprávných vzťahoch a je základným inštitútom spotrebiteľského práva. Ustanovenie § 11 ods. 1 a ods. 2 veta druhá ZoSÚ vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Výklad a aplikácia ustanovení ZoSÚ musí byť v súlade so zmyslom a účelom tohto zákona. Tým, že zákon nedodržiava iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy postihuje, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je faktické nerovné postavenie vo vzťahu k profesionálnemu dodávateľovi a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a dostupnosť právnych služieb, ako i možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne

cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednania pripravený a pri uzatváraní zmluvy je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť a to formou obmedzenia autonómie vôle. Tá predstavuje elementárnu podmienku fungovania materiálneho právneho štátu, nie je však úplne absolútna a v rámci spotrebiteľských vzťahov je limitovaná princípom ochrany slabšej strany, teda spotrebiteľa (ktorý koná s dôverou v druhou stranu jej prezentovaný skutkový stav). Z uvedenej koncepcie spotrebiteľského práva vychádzal aj zákon ZoSÚ, ktorý stanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotrebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti, a to práve tie, ktoré sú uvedené v § 11 ods. 1 ZoSÚ zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuviedenie sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciu pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu.

Ako bolo už vyššie uvedené súd prvej inštancie dospel okrem iného aj k záveru, že v Zmluve o úvere č. 187652 absentuje správny údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Dôvodil, že tento údaj je v zmluve uvedený vo výške 8.369,20 eur. Prepočtom ($120 - \text{počet splátok} \times 69,57 - \text{výška splátky spolu s poisťným} = 8.348,40 \text{ eur} + 220 \text{ poplatkov za poskytnutie úveru} = 8.568,40 \text{ eur}$) súd zistil, že správna výška celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť je 8.568,40 eur, teda o 199,20 eur vyššia ako suma uvedená v zmluve. Zistený rozdiel vo výške 199,20 eur predstavuje súčet poplatkov za poistenie úveru ($120 \times 1,66 = 199,20$), ktoré žalobca nezahrnul do celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť.

Odvolať/žalobca v odvolaní namietal, že ide o nesprávne právne posúdenie veci, v súvislosti s § 2 písm. g/ ZoSÚ poukázal na skutočnosť, že poisťné nebolo uvedené v celkových nákladoch spotrebiteľa v úverovej zmluve, pretože uzatvorenie poistenia nebolo podmienkou uzatvorenia úverovej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným a ani nemalo vplyv na žiadnu podmienku úverovej zmluvy. Žalobca ako banka uzatvoril aj v čase uzatvorenia úverovej zmluvy medzi sporovými stranami množstvo úverových zmlúv s inými dlžníkmi a s totožnými podmienkami, pri ktorých si dlžníci ako spotrebiteľia nezvolili poistenie úveru. Z tohto dôvodu nie je správne ani tvrdenie súdu, že RPMN uvedená v zmluve nie je správna. V konaní nevystali žiadne skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné zakladať domnienku, že poistenie bolo podmienkou uzatvorenia úverovej zmluvy, či zvýhodnenia jej podmienok. Tvrdenie žalovaného bez akýchkoľvek dôkazov akiste neobstojí, keďže ani z predloženej zmluvnej dokumentácie o ktorú žalobca opiera svoj nárok, nie je možné vyvodit' čo i len nepriamo takýto záver - naopak z viacerých ustanovení zmluvnej dokumentácie vyplýva opačný záver a síce, že úverovú zmluvu bolo možné bez akýchkoľvek dôsledkov na jej podmienky (najmä bez negatívnych dôsledkov pre spotrebiteľa) uzatvoriť aj bez uzatvorenia poistenia a uzatvorené poistenie bolo možné tiež kedykoľvek zo strany žalovaného zrušiť. Napr.: v zmysle Všeobecných obchodných podmienok banky ods. 10.1: „(...) Na poskytnutie služby finančného sprostredkovania ani dojednanie poistenia nemá klient právny nárok“; v zmysle Obchodných podmienok pre úvery ods. 8: „Poistenie možno dojednať len spolu s poskytnutím úveru“ (t. z. že splácanie úveru nemožno „dopoištit“ neskôr); ak sú zo zmluvy o úvere zaviazaní viacerí dlžníci spoločne a nerozdielne, poisťným je vždy iba jeden dlžník a to ten, ktorý je označený ako prvý v poradí v záhlaví zmluvy o úvere vymedzujúcim zmluvné strany; „Poistenie zaniká (...) (c) pre nezaplatenie poisťného v lehotách podľa § 801 Občianskeho zákonníka“ (...), (g) omeškaním klienta so zaplatením dvoch alebo viacerých po sebe idúcich anuitných splátok alebo ich častí vrátane pravidelných poplatkov spojených s úverom, (h) odstúpením klienta od poistenia v súlade s § 802a Občianskeho zákonníka, (i) odstúpením klienta v súlade s § 5 zákona o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku, (j) na základe písomnej žiadosti klienta o ukončenie poistenia; (...) Žalobca má za to, že celkové náklady spotrebiteľa zodpovedajú násobku počtu splátok (120) a výšky splátok (67,91 eur) a súčtu s poplatkom za poskytnutie úveru (220 eur), t. j. 8 369,20 eur. Žalobca doručil ako dôkaz úverovú zmluvu, ktorá bola uzatvorená v rovnakom období ako dotknutá zmluva a v ktorej poistenie nebolo dojednané. Z uvedeného vyplýva, že práve započítanie poisťného do celkových nákladov by bolo v rozpore so zákonom, konkrétne s § 2 písm. g/ ZoSÚ. V tejto súvislosti žalobca poukázal aj na Vyjadrenie Odboru ochrany finančných spotrebiteľov NBS (OFS) z 2.9.2019, v rámci poskytnutia súčinnosti Okresnému súdu Revúca; NBS pri preverovaní súladu výšky RPMN uvedenej v Úverovej zmluve žalobcu Prima banka Slovensko, a.s. so zákonom, konštatovala aj nasledovné: Konštatujeme, že v obdržanej dokumentácii nie sú podklady, ktoré by nasvedčovali tomu, že uzavretie Zmluvy resp. uzavretie Zmluvy za ponúkaných podmienok bolo podmienené prístupím spotrebiteľa

k poisťnej zmluve. Pre úplnosť dodal, že v danom prípade NBS skonštatovala aj súlad hodnoty RPMN uvedenej v Úverovej zmluve žalobcu so zákonom.

Odvolačný súd túto námietku nepovažuje za dôvodnú, nakoľko z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že žalovaný spotrebiteľ bol nútený pristúpiť k doplnkovej službe súvisiacej s predmetnou zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to k poisteniu schopnosti splácať úver, a to tým, že toto poistenie bolo priamo zapracované do predtlačenej textu Žiadosti o poskytnutie spotrebného úveru i do predtlačenej textu Zmluvy o úvere a z ich formulácie nevyplýva, že by spotrebiteľ mal možnosť poistenie odmietnuť. Možno teda uzavrieť, že predmetné poistenie úveru bolo spotrebiteľovi veriteľom nanútené a teda pre spotrebiteľa povinné. Podpisom úverovej zmluvy žalovaný potvrdil, že spĺňa podmienky poistenia schopnosti splácať úver podľa Poistnej zmluvy, VPP, OP a pristupuje k Poistnej zmluve uzatvorenej medzi bankou a poisťovňou a súhlasí s poistením v rozsahu súboru uvedeného v bode 1.2 zmluvy o úvere. Žalobkyňa nepreukázala, vzhľadom na formulárový charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere, že uzavretie dohody o poistení, o konkrétnej platbe za poistenie, bolo nezávislé a samostatné. Žalovaný ako spotrebiteľ musel uzavrieť dohodu o poistení, aby získal úver za ponúkaných podmienok. Zmluvné dojednanie o poistení bolo obsiahnuté priamo vo formulárovej zmluve, ktorú predkladal žalobca ako veriteľ žalovanému ako spotrebiteľovi. Ten potom nemal možnosť vybrať si, či o poistenie žiada alebo ho odmieta, pričom spotrebiteľovi sa v danom prípade vybral aj druh poistenia. Spotrebiteľovi má byť daná a navonok aj preukázaná možnosť slobodne urobiť prejav vôle, či chce uzavrieť okrem úverovej zmluvy aj dohodu o poistení alebo nie. Dohoda o poistení úveru má potom charakter doplnkového vedľajšieho zmluvného dojednania, uzavretého aby spotrebiteľ získal úver za dohodnutých podmienok. Argument zmluvnej slobody spotrebiteľa tu nemôže obstať, pretože takáto sloboda je len iluzórna, keďže zmluvu vo formulárovej podobe pripravoval žalobca ako zmluvný partner spotrebiteľa a s ohľadom na nepomer vo vyjednávacej sile zmluvného partnera a spotrebiteľa je zjavné, že spotrebiteľ sa len s ťažkosťou môže domôcť zmeny vopred pripravených zmluvných dojednaní. V jednotlivých odboroch podnikania postupujú zmluvní partneri spotrebiteľov obdobne a preto spotrebiteľ, ktorý by sa rozhodol nepristúpiť na vopred pripravené zmluvné podmienky, by odsúdil sám seba k životu mimo bežnú spoločnosť, bez využívania jednotlivých služieb. Po spotrebiteľovi nič také požadovať nemožno. Od jeho zmluvného partnera však naopak je možné požadovať, aby sa vo svojej činnosti choval voči spotrebiteľovi poctivo (porov. rozsudok Okresného súdu v Chebe sp. zn. 15C/410/2009). Dôvera spotrebiteľa v poctivé konanie dodávateľa predpokladá, aby v prípade jej narušenia súd nahradil zdanlivú (formálnu) zmluvnú rovnováhu faktickou. Tým je modifikované i právo zmluvnej strany rozhodnúť, aké zmluvné dojednania budú včlenené do zmluvy. Medzi základné informácie, ktoré je veriteľ povinný poskytnúť spotrebiteľovi už pri ponuke spotrebiteľského úveru, patrí nielen úrok z úveru, ale aj všetky poplatky, resp. akékoľvek náklady účtované veriteľom spotrebiteľovi v súvislosti s poskytnutím úveru. Z dôvodu, že žalobca nezahrnul náklady na doplnkovú službu, súvisiacu so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to poistné do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, absentoval správny údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (zahŕňajúci celkové náklady spotrebiteľa, vrátane doplnkovej služby). Bolo preto potrebné považovať predmetný úver za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ. Spotrebiteľia tu nemali možnosť výberu, či sa predmetný úver poistí alebo nie. Dojednané poistné bolo súčasťou formulárovej spotrebiteľskej zmluvy, ktorej obsah ovplyvniť spotrebiteľ nemohol a pri pochybnostiach o obsahu spotrebiteľskej zmluvy platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Ak poistné bolo povinné, podliehalo výpočtu vyššie uvedenej obligatórnej náležitosti zmluvy (celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť § 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ), s absenciou ktorej sa spája sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

Pokiaľ ide o nové tvrdenia z uvedenej námietky odvolateľa (že žalobca ako banka uzatvoril aj v čase uzatvorenia úverovej zmluvy medzi sporovými stranami množstvo úverových zmlúv s inými dlžníkmi a s totožnými podmienkami, pri ktorých si dlžníci ako spotrebiteľia nezvolili poistenie úveru.) a ním predložený dôkaz a označený dôkaz (úverová zmluva, ktorá bola uzatvorená v rovnakom období ako dotknutá zmluva a v ktorej poistenie nebolo dojednané a Vyjadrenie Odboru ochrany finančných spotrebiteľov NBS (OFS) z 2.9.2019, v rámci poskytnutia súčinnosti Okresnému súdu Revúca) odvolací súd počas odvolacieho konania nemohol prihliadať na ostatne uvedené prostriedky procesného útoku/ obrany, ktoré žalobcom doteraz (v konaní pred súdom prvej inštancie) neboli použité, nakoľko ich odvolateľ mohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Odvolacia argumentácia v podobe nových skutočností a dôkazov (tzv. novoty), je prípustná len za splnenia zákonom stanovených podmienok (§ 366 CSP) a keďže žalobcom tvrdené novoty sa netýkali procesných podmienok, vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, ako ani nepreukazujú, že v konaní došlo k vadám majúcim za následok

nesprávne rozhodnutie a nejde o nezavinené doterajšie nepoužitie týchto nových skutočností a dôkazov (§ 366 písm. a/ až d/ CSP), na uvedené novoty nemohol odvolací súd prihliadnuť.

Odvolací súd uvádza, že z bodu 1.2 zmluvy vyplýva, že „Celková čiastka, ktorú musí Klient zaplatiť (súčet výšky Úveru a celkových nákladov Klienta spojených s Úverom) je 8369,20 EUR eur“; „Poplatok za poskytnutie Úveru je 220 eur.“; „Poplatok za poistenie schopnosti splácať úver je 1,66 EUR/mesačne“; „Výška Anuitnej splátky je 67,91 EUR“; „Počet Anuitných splátok 120“. Z vyššie citovaného ust. § 2 písm. g/ a h/ ZoSÚ jednoznačne vyplýva, že celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, je súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, pričom celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok, Z takejto definície pojmov jednoznačne vyplýva, že celková čiastka musí byť uvedená sumou, ktorá zahŕňa výšku poskytnutého úveru a všetky náklady (úroky, všetky poplatky, poistné a pod.). V danom prípade, teda mala byť celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť vyjadrená sumou 8.568,40 eur (výška celkovej platby na úhradu 69,57 eur /mesačná splátka úveru 67,91 eur + poplatok za poistenie 1,66 eur/ x 120 splátok = 8.348,40 eur + poplatok za poskytnutie úveru 220 eur), v predmetnej zmluve bola však celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť uvedená sumou 8.369,20 eur, rozdiel je teda 199,20 eur, ktorá suma predstavuje súčet poplatkov za poistenie úveru (120 x 1,66 = 199,20 eur), ktoré žalobca nezahrnul do celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, a to napriek tomu, že do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

Vzhľadom na uvedené sa odvolací súd stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že v predmetnej zmluve absentuje podstatná náležitosť zmluvy a to uvedenie celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (§ 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ), keď v predmetnej zmluve je údaj o celkovej čiastke, ktorú musí dlžník zaplatiť uvedený nesprávne, a to v neprospech spotrebiteľa, čo je pre spotrebiteľa absolútne zavádzajúce. Bolo preto namieste stotožniť sa aj so záverom súdu prvej inštancie, že vzhľadom na chýbajúcu náležitosť v zmluve (§ 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ), úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov, nakoľko ide o neuvedenie takej náležitosti v zmluve, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah jeho záväzku. Pre záver súdu, že predmetný úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov je postačujúce, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere chýba čo i len jedna z podstatných (obligatórnych) náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ predpísaných v ust. § 9 ods. 2 ZoSÚ, nebol tu preto dôvod aby sa odvolací súd zaoberal absenciou ďalších podstatných náležitostí zmluvy a s tým súvisiacou argumentáciou súdu i odvolateľa, za daného stavu odvolanie žalobcu nebolo spôsobilé spochybniť záver súdu prvej inštancie, že sa úver poskytnutý žalovanému považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca mal teda proti žalovanému z titulu poskytnutia úveru nárok len na vrátenie sumy, ktorú reálne žalovanému poskytol, na úver (vo výške 4.400 eur) už žalovaný zaplatil sumu 4.454,02 eur, teda zaplatil viac ako bola suma poskytnutého úveru, preto súd prvej inštancie správne žalobu zamietol.

Odvolací súd riadiaci sa vyššie uvedenými úvahami preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom jeho rozsahu (vrátane konkrétnymi odvolacími dôvodmi nespochybneného výroku o náhrade trov prvoinštančného konania) podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

7. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

O nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že procesne plne úspešnému žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, a to z dôvodu, že strana, ktorá mala

plný úspech vo veci (žalovaný), má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala (žalobca), keď nevidel dôvod pre aplikáciu ust. § 257 CSP.

8. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods. 1 CSP)

Súd vždy poučí strany o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci. (§ 160 ods. 2 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods. 2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)